

Восень... Па раніцах цёмна. Бяжыш да прыпынку і табе ўсё роўна, што панчохі запырсканыя. Усё роўна ніхто нічога не бачыць. А ў трамваі колькі народу! Усе аднолькавыя, усе мокрыя: ідзе дождж. Пасля работы таксама цёмна. І зноў ніхто ні на каго не глядзіць. Усім некалі. Бягуць, цягнуць цяжкія сумкі, тоўпяцца ля аўтобусаў. У скверах па вечарах зараз пуста... А гукі? Нават гукі ўвосень іншыя. Улетку адчынеш акно і не заснеш... У кагосьці музыка грае, хтосьці паблізу ідзе, смяецца. Стук абцасаў па асфальце... А зараз вокны зачыненыя. На вуліцы дождж і вецер, дождж і вецер.